

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Zamboch_Miroslav-Pani_z_Zubokova.pdb

PDB Name: Zamboch-pani z Zubokova
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Páni z Žubokova
Miroslav Žamboch

Opíral jsem se o nerovnou zeď hradby a pomalu upíjel vodu z kameninového džbánu. I teď, v parném létě, byla studená, až trnuly zuby, a chutnala lehce nasládle po sádrovci. Měl jsem ji raději než železitou vodu z hlavní studny, a právě proto jsem si zašel sem na levé nádvoří. V podvečer zde obvykle býval klid, protože stáje a chlévy se nacházely v pravé části hradu a většina prací se vykonávala přímo za padacím mostem před centrální věží. Dnes zde však panoval čilý ruch a neustále sem a tam přecházeli lidé, které jsem neznal. Otec pravděpodobně pozval do hradu velkou karavanu kupců. Mladá žena, s dlouhými, jako uhl černými vlasy spletenými do silného copu, přistoupila ke studni, zkoumavě pohlédla dolů, a potom bez dalšího otálení spustila okov. Byla vysoká, šaty z bílého plátna měla přepásány pestře vyšívanou stuhou, která zvýrazňovala štíhlý pas a klenuté boky. Závan větru, který se nějakým zázrakem prodral mezi vysoké kamenné hradby, ovinul látku šatů kolem jejích nohou a já mohl na okamžik obdivovat dokonalou křivku stehén. Byla opravdu krásná a určitě nepatřila mezi naše děvečky, to bych si jí dávno všiml. Patně přijela s kupeckou karavanou. S úsilím jsem polkl, přinutil se stočit pohled stranou a místo ženské krásy pozorovat trsy lišejníků pokrývající spáry mezi hradebními kameny. V posledních pěti letech mě můj tvrdohlavý otec svou neústupností donutil udržovat si od žen raději větší odstup. Jeho snaha oženit mě a zabezpečit tak pokračování rodu byla neochvějná a stále rafinovanější. Už se dokonce vzdal naděje, že mi do postele podstrčí nedomrlou dceru některého ze svých spojenců, okolních rytířů, a spokojil by se s jakoukoliv ženou svobodného původu, která by mě dokázala zkrotit. Nemínil jsem se vzdát, byl jsem nejméně stejně tvrdohlavý jako on. Jeho chyba, že při všech svých záletech nedokázal zplodit víc potomků než mě.

Z myšlenek mě vytrhl zvuk plácnutí, jako když někdo pleskne koně po hřbetě. Bylo to něco podobného. U studny teď stál poďobanec s křivými nohama s rukou položenou na - nenapadlo mě vhodné slovo, jak zdvořile popsat onu velmi zajímavou a současně krásnou část ženského těla - prostě na oblínách mladé ženy sklánějící se nad studní. Nechala okov okovem, napřímila se a bez rozmachu, ale velmi pádně udeřila opovážlivého skřeta dlaní přes tvář. Takové odmítnutí by pochopil i idiot. Poďobanec udělal dva potácivě kroky stranou, ale vzápětí se na ni rozzuřeně vrhl a přehnul ji v kříži přes brlení studny. Jako naschvál nikdo nikde, musel jsem to urovnat já. Pět dlouhými kroky jsem byl u otrapy, praštil ho zezadu do ledvin a levačkou chytil za vlasy. Móda dlouhých vlasů má přes veškeré nepohodlí přece jen něco do sebe. Okamžitě ji pustil a ohnal se po mně. Zvedl jsem ho do výšky, až se nohama nedotýkal země. Začal kvičet jako podsvinče, když ho špatně podržíš, a vztekle kolem sebe mával rukama. Pravačkou jsem ho uchopil za opasek a hodil do studny. Hlasitě to žbluňklo a vzápětí se ozval tlumený řev.

"Přijela jsi s kupci?" zeptal jsem se jí.

"Ano, pane," odpověděla po krátkém zaváhání a udělala lehké pukrle.

Byla opravdu vysoká a pohybovala se s elegancí dlouhonohé laně. Okamžitě jsem potlačil všechny hříšné myšlenky. Kdybych ji v noci navštívil a otec se o tom dozvěděl, za pomoci biskupa, řečí o rytířské cti a spousty dalších nesmyslných hrozeb by mě nutil si ji vzít.

"Neměla bys chodit sama. Máme dnes hosty a dívka jako ty se může leccos zlého přihodit. Vyříd' otci, ať tě nikam nepouští bez doprovodu," přikázal jsem jí.

"Ano, pane," slíbila, ale v očích jí tančila neposedná světláka.

Nechal jsem ji být. Pokud chtěla přijít o čest, její problém. Na druhou stranu, nikdy jsem nepochopil, jak filosofové přišli na to, že se ženská čest ukrývá v lůně. Kde se pak sakra schovává ta mužská? Mezi nohama určitě ne.

"Snad abyste ho vytáhl, pane," upozornila mě a doprovodila svou poznámku další úklonou.

Měla pravdu, nářek ze studny zněl o poznání slaběji, vypadalo to, jako by se poďobanec mezitím stačil nalokat pár žejdlíků vody.

"Proč? Je ti ho líto?" zeptal jsem se.

"Ne, pane, ale mohl by se do té vody strachy počůrat a to by byla škoda, nemyslíte?" odpověděla s vážnou tváří. Na kupčikovu dceru měla tedy pěkně proříznutá ústa. Ale současně i dokonale tvarovaná.

Místo odpovědi jsem jenom něco zavrčel, shodil dolů provaz a poloutopeného ničemu vytáhl. Aby z toho nevyšel tak lacino, uložil jsem mu nebo jeho pánovi pokutu šest stříbrných. Kupodivu mi je na místě zaplatil a vypařil se, jak nejrychleji mohl. Peníze jsem dal dívce za její strach a vrátil jsem se do svých komnat. Má ruka si už odpočinula, mohl

jsem pokračovat ve studiu.

Dneska jsem pracoval na překladu knihy od arabského učenice jména Abú Alí al-Husajn ibn Siná - protože jeho jméno znělo přílišně, překlátil jsem ho na Avicennu. Můj otec, který neuměl číst ani psát, jako zázrakem přivezl ze svaté války v daleké zemi, plné horkého pouštního písku, jeho knihu shrnující a prohlubující veškeré lidské vědění týkající se léčení a lidského těla. Možná to byl bezbožný pohanský pes, ale každopádně byl mnohem chytřejší než náš biskup. Arabsky jsem se už naučil docela obstojně a porozumění mi nečinilo nejmenší problémy. Horší bylo přepisování do latiny. Když jsem potřetí protrhl stránku drahocenného pergamenu a ještě přitom zlomil brk, nechal jsem toho. Prsty silné jako dubové kolíky prostě nejsou stvořené pro psaní. A já tohle umění lehké ruky potřeboval každý den! K překládání do latiny, k zaznamenávání moudrostí a postupů lidových léčitelů a bab kořenářek, k zapisování mých vlastních postřehů a úvah. Vrzly dveře, zezdola se ke mně nesly zvuky kroků několika mužů. Ty nejráznější jsem poznal okamžitě. Můj otec, jehož jedinou kratochvílí bylo pití silné medoviny, prohánění vesnických holek, hony a souboje, ve kterých nikdy nebyl poražen, mě právě poctil svou návštěvou. Netušil jsem, co po mně bude chtít. Daně odváděné nevolníky jsem vyměřil, určil množství dřeva, které bude třeba na stavbu nového mostu a i vypočítal, kolik obilí musíme odvézt na trh, abychom měli dost peněz na nakoupení všeho potřebného.

Vrazil dovnitř bez zaklepání jako vždy. Obrovský zarostlý divoch z lesů, který silou předčil kterékoliv dva chasníky na panství a jednou, aby dodal váhu svým slovům, zlomil holýma rukama vaz nejsilnějšímu plemennému býku na trhu. Stálo nás to půl hřivny stříbra. Zbytečně jsem se snažil otci vysvětlit, že logickými argumenty může přesvědčit druhou stranu o své pravdě bez lámání kostí a přerážení čelistí. Nikdy jsem nepochopil, jak mě takový primitiv mohl zplodit. Zbrojnoš David a štolba Harmbuncaj vešli se zpožděním, přehnaně uctivě se uklonili a postavili se po stranách ke zdi. Bůhví proč oba vypadali nervózní.

Otec se nade mnou tyčil jako věž a mračil se z porostu svého obočí. Pomalu jsem se postavil a opětoval jeho pohled. Dívali jsme se teď zpřímá jeden na druhého. Pomalu se mě zmocňoval vztek. Nesnášel jsem, když se mě snažil zastrašit. "Jan z Hornau chce provdat svou dceru Rebeku. Pořádá turnaj a její ruku dostane ten z urozených, kdo zvítězí," vyštěkl bez obalu, až mi zalehlo v uších.

Příměstí byla jednou z jeho mála předností.

"Řekl jsem ti, že se zatím ženit nehodlám!" oplatil jsem mu stejně silným hlasem a napřímil se. Byl jsem o půl palce vyšší než on a takhle zblízka to bylo dobře vidět. Věděl jsem, že ho to rozčílí, a působilo mi to radost. Možná trochu dětinskou.

"Na mém hradě mi nikdo nebude křičet do obličeje! Ani můj nezdárný syn!" zařval, položil mi svou medvědí tlapu na rameno a stiskl.

Slabšího muže tak dokázal srazit na kolena. Nechal jsem ho, ať mi svým žabařským sevřením masíruje svaly a opřel mu dlaň o hruď.

"Dej tu špinavou ruku, pryč, otče," řekl jsem výhružně.

V tu chvíli se na mě vrhli David s Harmbuncajem. David mě chtěl praštit pěstí za ucho, ale uhnul jsem, chytl ho za kazajku, strhl k sobě a současně mu podrazil nohu. Plnou rychlostí narazil do otce. Harmbuncaj mě ze zadu objal rukama a pokusil se mi nasadit zápasnické držení. Klesl jsem v kolenou, levačkou nahmatl jeho límec a jako pytel ovsu ho přetáhl přes ramena dopředu. Se zaduněním dopadl na kamennou podlahu. Sotva jsem se narovnal, dostal jsem od Davida tři tvrdé rány na břicho. Přepadl jsem vzad přes stůl a převrhl ho. Avicennův originál i můj překlad sklouzly na zem, tmavý inkoust z bukvének se rozlil přes otevřenou stránku.

"Moje knihy!" zařval jsem vztekle, hmatl po Davidově ruce, a jak byl rozběhnutý, protočil ho kolem sebe a vyhodil zavřenými dveřmi na chodbu.

V tu chvíli se z boku mihl stín a podlaha mi nabídla svou chladivou náruč. Když jsem se probral, byl otec pryč a společnost mi dělali David s Harmbuncajem. Oba vypadali pěkně potlučeně, David měl natrhlé ucho a krvácel z tržné rány na paži. V hlavě mi ještě duněla ozvěna rány, která mě srazila k zemi, a měl jsem dojem, že se mi po břiše proběhlo stádo jankovitých byčků.

"Proč jste se na mě, u ďábla, tak vrhli?" zeptal jsem se.

"Představ si, že bys něco podobného jako nám provedl svému otci. Vypili bychom si to stonásobně," vysvětlil šišlavě Harmbuncaj.

Zkoušel, jak moc se mu viklají jednotlivé zuby.

"Nech je na pokoji, nebo ti doopravdy vypadnou!" sjel jsem ho. "Rozdělejte oheň v krbu a přines čistou vodu. Nítě a jehly tady mám!" přikázal jsem.

Když jsem si chystal lékařské nádobičko, našel jsem na zemi přeraženou dubovou poličku.

"Tímhle jste mě sejmuli?" zeptal jsem se.

"Jo, pane," potvrdil neochotně David.

"Chci od vás novou a nejméně tak dobrou, jasný?" sdělil jsem jim lakonicky.

Davidovi jsem ránu vyčistil, zašil a dal do pořádku i ucho, jak nejlépe mi mé neobratné prsty dovolily.

"Budeš tam mít jizvu, líp to nesvedu," ukončil jsem ošetřování.

Lhostejně se podíval na svou paži.

"Dík, pane. Ženská by to asi zvládla hezčeje, ale vy víte jak na to."

Propustil jsem je a dal se do likvidace škod. Přišel jsem o půl stránky překladu a lahvičku inkoustu. Originál zůstal nepoškozen. Díky bohu! Byl jsem tak zaujat prací, že jsem si ani nevšiml, že do věže někdo vstoupil. Na návštěvu mě upozornilo až zaklepání na dveře.

"Vstupte!" zavrčel jsem trochu popuzeně.

Někdo docela ohleduplně otevřel a světe div se, vstoupil můj otec. V ruce držel měch s vínem a dva poháry.

Prekvapilo mě to tak moc, že jsem mu nabídl jednu ze dvou židlí. Posadil se, postavil poháry na stůl a oba naplnil až po okraj. Mlčky jsme se oba napili. Bylo to sváteční víno, které chránil jako oko v hlavě, dováželo se až z Burgundska. "Přišel jsem sem," chvíli pátral v paměti, "s logickými argumenty, když je máš tak rád," začal. Zmohl jsem se jen na nechápavé: "Eh?" "Nechceš se ženit, dobrá," mávl smířlivě rukou, "máš času dost a ani já ještě nejsem zcela bez síly. Jde mi o něco jiného. Jan z Hornau vdává dceru a pořádá kvůli tomu turnaj, to si snad ještě pamatuješ, ne?" Můj otec si mě dobíral! "Jo," přitakal jsem a dolil nám. "Jeho hrad je malý, navíc v nepřístupné krajině a nedokázal by poskytnout dostatečné pohodlí množství hostů, které očekává." Souhlasně jsem přikývl. Jan z Hornau nebyl bohatý, ale díky poloze hradu kontroloval západní i hřebenovou kupeckou stezku. Muž, který by si dokázal vydržovat větší družinu mužů, než měl on, by si mohl na poplatcích za průjezd a ochranu karavan po právu přijít na slušné peníze. Zvláště, kdyby už někde blízko stezky nějaké pozemky vlastnil. "Protože je Jan můj starý přítel, spolu jsme se vrátili ze Svaté země, nabídl jsem mu, že může turnaj uspořádat u nás," pokračoval otec. To mě nepřekvapilo. Otec ctil staré přátele. Možná to bylo politicky nevýhodné, ale byl prostě takový a já mu to nezazlíval. "Účast přislíbilo mnoho pánů, protože majetek je velmi lákavý. Naneštěstí jsou mezi nimi i Hockenslohti, i když nebyli přímo pozváni." Začínalo mi svítat. Hockenslohti byl zchudlý rod odněkud z Normandie, který o velkou část rodových pozemků přišel ve válce o francouzskou korunu. Část získali zpět mečem a ohněm a samozřejmě různým politikárením. Naplánovali si, že se trvale usadí právě někde poblíž. Dokonce už měli i dočasné léno od markraběte. Starý Fridrich Hockensloht měl čtyři syny, rytíře bojovníky k pohledání, kteří se několik let potulovali po Evropě a nechávali se najímat za žold. Teď se všichni sešli ve snaze získat nové rodinné sídlo. Zastrahováním se jim už podařilo vydobýt si mezi okolními pány značné slovo a jejich chuť nadále rostla. "Chci, aby ses turnaje zúčastnil a dal pár těm jeho frackům na prdel. Nemusíš je zabít, stačí, když je pořádně pošramotíš, abys starému Fridrichovi ukázal, že se ho nebojíme a hrad Žubokov je tvrdý oříšek. Pak můžeš čestně odstoupit, třeba pro zranění. To jsou všechny mé logické argumenty," skončil otec a vyčkávavě mě pozoroval přes okraj svého poháru. "To zní velice rozumně, udělám to," souhlasil jsem. "Harmuncaj a David se o tebe postarají, máš je k ruce. A s tou tvou knihou je mi to líto," ukázal na inkoustem potřísněnou stránku. Bez dalších slov se zvedl a odešel. Že mu na věci opravdu záleží, jsem pochopil nejen z omluvy, ale i z toho, že mi půjčil své dva nejoblíbenější služebníky. V průběhu tří dnů se náš obyčejný hrad změnil na honosné sídlo. Všude vlály zástavy jednotlivých pánů, na otevřených ohništích se opékala selata a z hradní kuchyně voněla zvěřina. Turnaj se měl odehrávat na centrálním nádvoří, na pravém tábořilo služebnictvo účastníků, ostatní měli vyhrazeno místo před branou. Nijak jsem se o podrobnosti nezajímal, po první povinné seznamovací hostině jsem měl všeho plné zuby. Pouze jsem si prohlédl bratry Hockenslohti. Rozložitý Fridrich mladší, vysoký Ruprecht, hadovitě vyhlížející Johan a kyklop Raol. Každý vyhlížel jinak, ale všichni měli sebevědomí zkušených válečníků, kteří se protloukli nejedním bojištěm. Viděl jsem je při tréninku a potom i při ošetřování zbraní. Věnovali jim víc pozornosti než jiní muži svým milenkám, o manželkách nemluvě. Prostě zabíjáci každým coulem. To mi stačilo a dál jsem se zabýval přípravou hojivých mastí a tinktur pro nadcházející souboje. Turnaj byl ideální příležitost, jak vyzkoušet jednotlivé léčebné postupy. Samozřejmě jsem chtěl také pomáhat lidem. I když je na pováženou, zda pečovat o člověka, který si dobrovolnou účastí v tak pochybném podniku, jako je rytířský turnaj o ruku urozené paní, nechá zpřerážet hnáty. Na druhou stranu, budu pak vědět, jak nejlépe uzdravit dřevorubce, kterého postihne nehoda v lese. Možná právě trénink ranhojičů byl Božím záměrem, když dovolil konání turnajů. Jako syn hostitele jsem měl tu čest zahájit slavnost mrzačení. Mým protivníkem byl hrabě z Delacru. Opatrně jsem vylezl do sedla. David naposledy upravil podpěšky, prohlédl můj dřevce, zkontroloval, zda všechny řemeny drží, jak mají, kroužková košile sedí a narychlo přidaný prsní plát brnění doléhá. S vážnou tváří mi podal uzdu. Byl jsem trochu nervózní. No, možná víc než trochu. Brnění samozřejmě tlačilo a kbelcová helma mi nepříjemně zužovala výhled. Mnoho rytířů používalo přilbice s dopředu prodlouženým pohyblivým hledím nazývané bascinet, novinku odkudsi z Vlamska. K nám se něco takového zatím nedostalo. Můj kůň se jako naschvál začal vzpínat a měl jsem s ním plné ruce práce. K tomu všemu ještě vyšlo slunce. Okamžitě mi začalo být horko a v očích mě pátil pot. Společně se soupeřem jsme pozdravili dámu, jejího otce i hostitele. V přítomí vyvýšeného baldachýnu jsem je viděl jen jako nezřetelné stíny. Trubači odtroubili slavnostní zahajovací fanfáru a my se vrátili na výchozí stanoviště. Soupeř si spustil hledí, a jak se pohnul, leštěný povrch ocelových plátů jeho zbroje vrhal zlatavá prasátka na všechny strany. Vypadal velkolepě, ale na pohled byl spíš menšího vzrůstu. Doufal jsem, že mi to pomůže. Pobídlí jsme koně. Štít jsem si tiskl těsně k tělu a špičku dřevce se snažil udržet proti protivníkově siluetě. Z malé postavičky na malém koni se v mžiku změnil ve skutečného jezdce. Prásk. Zásah dřevce mě v sedle pootočil, pádu jsem se ubránil jen díky tomu, že jsem nohama silně stiskl boky hřebce. Trochu otřeseně jsem koně zastavil a otočil. Lidé okolo bésnili. Hned první souboj sliboval zajímavou podívanou. Já už se tak dobře nebavil. Ruka mě brněla a stále jsem se v sedle cítil poněkud nejistě. Drobný hrabě byl lepší, než se zdálo, málem mě vyhodil ze sedla. Opět jsme se rozjeli proti sobě. Naklonil jsem se dopředu a okamžik před setkáním zatnul všechny svaly. Prásk, malé

zemětřesení. Houpal jsem se v sedle jako raněná vrána na větvi, ale tentokrát jsem i já zasáhl střed jeho štítu. Konečně jsem zvládl koně a obrátil se. Můj soupeř ležel na zemi a pomalu vstával. Ruka, v níž držel štít, mu bezvládně visela podél těla. Ulevilo se mi, zvítězil jsem, i když jen o fous.

Ještě v brnění ale už bez helmy jsem se nechal zavést do stanu svého protivníka. Snažili se mě zadržet, ale rytíř v turnajové zbroji je jen obtížně zastavitelný. Hrabě ležel na pohovce se zkrivenou tváří a jeho ranhojič se mu právě pokoušel napravit vykloubenou paži. V jeho podání to vypadalo, jako když se prase snaží uchopit kost.

"Ven!" houkl jsem na něj, a než stačil protestovat, vystrčil ho ze stanu.

"Hrabě, dovolíte?" řekl jsem a bez ptaní mu pod rameno podložil hranu štítu. Chvilí jsem rukama prohmatával zhmožděnou tkáň a potom jediným škubnutím vrátil kloubní hlavici zpět do vazivového pouzdra.

Hrabě zamrkal, ale nevydal ani hlásku.

"Děkuji vám, pane," řekl, když překonal nával bolesti.

Bez brnění vypadal ještě menší.

"Vy jste asi nikdy nebojoval s dřevci, že ano?" zeptal se mě.

"Kdysi jako páže," potvrdil jsem neochotně, "v kopcích moc příležitostí není."

"Nesmíte držet štít tak blízko u těla. Krýt se za ním, to ano. Musíte však být připraven předloktím náraz utlumit a odvést stranou," řekl.

"Proč mi radíte?" zeptal jsem se podezřívavě.

Ušklíbl se. Měl úzkou tvář s krysí bradkou, ale šibalské oči.

"Třeba je to oplátka za tu spravenou ruku, nebo prostě nechci, aby mě porazil rytíř, který sám vypadne v dalším kole. A také byste se neměl nechat zlákat a mířit dřevcem na hlavu. Zásah je pak mnohem tvrdší, ale také obtížnější."

Vypili jsme spolu pohár a rozloučili se jako přátelé. Hrabě z Delacru vypadal na správného chlapíka.

Můj druhý protivník nebyl zdaleka tak dobrý jako hrabě. Napodruhé jsem ho vyhodil ze sedla vysokým obloukem. S Raolem Hockenslohtem jsem se měl utkat až po obědě. Uklidil jsem se na levé nádvoří ke studni, posadil se na zem. opřel se o brlení a upíjel vodu. Tělo jsem měl z brnění celé otlacené a ani rány dřevcem mu nijak neprospěly. Nejhuře na tom bylo levé rameno, po souboji s hrabětem mi úplně ztuhlo. Dopil jsem džbánek a uvažoval, zda stojí za to vstávat kvůli druhému, když jsem spatřil svou krásnou známou. Přestože bylo teplo, měla přes šaty přehozený obnošený plášť sepnutý bronzovou, nepříliš umně vyvedenou sponou. Upravil jsem svůj úsudek, spíše lepší služebná než dcera bohatého kupce. Ale na kráse a zajímavosti jí to neubíralo.

"Přejete si vodu, rytíři?" nabídla mi.

"Ano, krásko," odpověděl jsem.

Když kolem mě procházela, všiml jsem si, že je naboso, ale nohy měla bílé a jemné jako alabastr. Podala mi naplněný džbán a sama zůstala stát.

"Ten první souboj byl těsný," řekla.

Přikývl jsem.

"Hrabě byl lepší než já, ale naštěstí jsem silnější a hodně vydržím. Dřevce není mou nejoblíbenější zbraní. Ale pohled na tvou krásu je pro mě nevýslovným osvěžením," řekl jsem s úsměvem.

Rytíři většinou takové věci říkají dámě svého srdce a dokonce je tomu na lepších dvorech i učí. Mě to však napadlo právě teď.

"Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají," odpověděla.

V očích se jí zablesklo a já zalitoval, že jsem ji před turnajem přece jen nenavštívil.

"Všichni tu hru znají a stále ji hrají," pokračoval jsem v trubadúřském stylu a na okamžik pohledem sklouzl po její postavě.

Otevřeně se zasmála.

"Možná bych vám mohla namasírovat svaly, pomůže to."

Pochyboval jsem, že bude něco takového jako umění masáže ovládat, ale souhlasil jsem. Když jsem se zvedal z lavice, cítil jsem se mnohem lépe a nemohl za to jen pocit z doteku jejích rukou. Opravdu to uměla.

"Musím už jít, rytíři, mám povinnosti," řekla, když jsem si oblékal košili.

Postavil jsem se a dvorně se uklonil.

"Tajemná krásná madam, jsem vám k službám. Až budete potřebovat zchladit nějakého lotra, má paže je vám k dispozici."

Zasmáli jsem se oba a rozešli se. Ona plnit rozmary své paní a já se navléct do starého zprohýbaného a páchnoucího brnění.

Odpolední kolo turnaje začalo. Při zdravici jsem se soustředil jen na svého soupeře, Raola Hockenslohta. Byl ještě vyšší než já a dřevce držel se samozřejmostí člověka, který jím už hezkých pár lidí srazil k zemi. Jeho zbroj byla černěná smaltem, kyrys měl ve středu zobanovitě protažený vpřed, aby z něj hrot snadněji sklouzl, a dokonale vyhotovené ocelové plechy mu chránily klouby ze všech stran. Můj hauberk posílený plátovaným prsním pancířem a obstarožními nárameniky proti tomu vypadal jako sbírka starého železa. Než si spustil hledí, neodpustil si mým směrem pohrdlivý úšklebek. Nenapadl mě žádný zázračný plán, proto jsem se rozhodl držet se v sedle jako klíště a zkoušet své štěstí.

Trubač dal povel a naši koně se rozběhli. Vnímál jsem jen rovnoměrně zrychlující dusot, vrzání kůže a skřípot ocelových plátů. Podařilo se mi hrotem dřevce podklouznout vedle hrany jeho štítu, vzápětí mi cosi přirazilo štítovou ruku k hrudi a jen se štěstím jsem stačil hlavní silu úderu odvést stranou. Prásk. Mihli jsme se kolem sebe jako dvě ocelové pevnosti. Můj dřevce byl ve třetině rozštípnutý a obrovitý Raol seděl v sedle, jako by se nic nestalo. Dostal jsem nový a opět jsme vyrazili proti sobě. Tentokrát pronikl mou obranou on a zhmoždil mi pravý bok. Lidé ztichli a s napětím nás sledovali. Další pokus, zásah štítu na štít, měl jsem pocit, že mám místo páteře starý zpuchřelý trám, jak ve

mně všechno skřípělo. Raol byl ještě tvrdší, než vypadal. Rozhodl jsem se zariskovat. Opět jsem pobídl koně a v poslední chvíli ho vedl co nejtěsněji k Raolovi. Můj neočekávaný manévř ho překvapil, při manipulaci s dřevcem se na okamžik odkryl. Se štěstím jsem ho zasáhl do prsou, korunka kopí sklouzla a před zlomením vazů ho zachránil jen dokonalý nákrčník, o který se zachytila. Spadl z koně jako okovaná přezrála hruška.

Unaveně jsem zastavil hřebce a uvědomil si, že svět se nějak moc točí a někdo mi ukradl helmu. Až za chvíli mi došlo, že mě ještě stačil zasáhnout. Trochu nejistě jsem přijel k pódiu, abych vzdal hold dámě, o kterou jsme bojovali. V první chvíli jsem myslel, že mám otřes mozku a smysly mě klamou. Vytřel jsem si z očí pot, ale nic se nezměnilo. Na čestném místě seděla má známá od studny v nádherných šatech vyšívaných stříbrnou linkou a střevíčkách. Vypadal jsem asi hodně zmateně.

"Krásná ukázka dovednosti a houževnatosti zároveň, rytíři," řekla, abych stačil popadnout dech a vzpamatovat se. Byl to tentýž melodický hlas.

Uklonil jsem se, vzdal jí hold a vrátil se na místo, kde na mě čekali mí pomocníci. Z koně jsem spíš spadl, než slezl, protože mě nakonec opustily všechny síly. Zatímco mi David s Harmbuncajem dávali do pořádku výstroj, snažil jsem se urovnat si všechno v hlavě. Měl jsem vidiny, zbláznil jsem se, nebo jsem u studny opravdu potkal dceru Jana z Hornau?

Po západu slunce k nám přišel otec se čtyřmi poháry a měchem vína. Mračil se a čelo mu brázdila jedna vráska vedle druhé.

"Dobře jsi ho zvalchoval, synu. Sám bych to neudělal líp. Můžeš se nechat prohlásit za zraněného a odstoupit. Nikomu to nebude připadat divné, všichni viděli, jakou ránu do hlavy jsi dostal."

Domluvil, nalil všem víno a sám svůj pohár vypil na ex. V životě jsem ho neviděl tak vyvedeného z míry.

"Co se stalo?" zeptal jsem se.

"Zase chceš slyšet ty svoje argumenty, co?" řekl vztekle, ale vzápětí se uklidnil.

Sám vypil druhý pohár.

"Povím ti to. Jan má na druhé straně údolí asi půl dne cesty daleko ještě jeden pozemek. Malý a neúrodný. Důležité je, že je lenní povinností vázán přímo králi. A víš, jak král pohlíží na drobné rytíře, kteří v minulosti za zásluhy o panovnický rod dostali kus země. Nedovolí, aby je o ně připravil žádný mocný urozený."

To byla novinka, ale nepřipadala mi nijak důležitá. Dobře, Hockenslohti by se v kraji usadili natrvalo a nikdo by je odsud nemohl vypudit. Nebyli by však jedinými sousedy, kteří působí problémy.

"Je v tom ještě něco, že ano?" zeptal jsem se.

Otec přikývl a vytáhl mapu kraje, kterou podle jeho znalostí nakreslil jeden mnich.

"Pokud vyžení Janovo panství, budou mít hrad tady a tady a ještě jeden dočasně propůjčený od markraběte," ukazoval mi jednotlivá místa.

"A získají kontrolu nad celou kupeckou stezkou od Bukova po Žlinu," vyslovil jsem svůj závěr nahlas.

"My se ale vybíráním poplatků od kupců neživíme. Sami u nás utrácíme peníze," snažil jsem se rozptýlit otcovy obavy.

"To je pravda, jenomže Hockenslohti o tenhle zlatý pramen nebudou chtít přijít a jsou odhodláni kvůli němu zabít. Už proto utratili spoustu zlata a dohodli se s několika pány, že jim nebudou stát v cestě, až se budou chtít s někým vypořádat. Zjistil jsem, že nedávno najali několik potulných hrdlořezů a vsadím se, že je zamíchali mezi obyčejnou čeledí. Hrají o všechno, a pokud se proti nim postavíme, pokusí se nás zničit. Nezapomeň, že jsou uvnitř našeho hradu a my nemáme tušení, kdo všechno k nim patří. Uštědřil jsi výprask jednomu z nich. Vědí, že si s námi není radno zahrávat. Odstup z turnaje a nech je, ať si vezmou, co chtějí."

Postavil jsem se a začal po zbrojnici přecházet sem a tam.

"Ne, otče!" spustil jsem rázně. "Žádné logické argumenty ani jiné nesmysly na mě neplatí! Já tu dívku chci, a proto vyhraju! Ukážu jim, co je čeká, když se postaví pánům z Žubokova! Chytím je pod krkem a takhle jim rozbiju hlavy o zed!"

Dubový stůl nevydržel a pod úderem mé pěsti se rozpadl jako hromádka z karet. Trochu mě to zarazilo. Tesař musel svou práci odbýt. Otec si mě chvíli překvapeně změřil a potom všechny své námitky spolkl.

"Oni nebudou bojovat čestně. Z bládivského vězení pomohli uprchnout pěti lapkům odsouzeným na šibenici. Budou po nich chtít, aby zabili ty pány, kteří se jim postaví. Sami si tak neušpiní ruce," předkládal mi neobvykle mírumilovně další skutečnosti k přemýšlení.

Zavrtěl jsem hlavou, mimoděk vzal ze zdi šaršoun a potěžkal ho. Váha skoro tři lokte dlouhé zbraně uklidňovala.

"Uvážím to, otče, ale mé rozhodnutí to nezmění! Chci ji. Budu potřebovat, abys na chvíli zabavil tu jejich vražednou chamrad, než se vypořádám s hockenslohtáckými bratříčky!"

Samotného mě překvapilo, jak zle jsem to vyslovil.

"Nepoznávám tě, synu," řekl otec, "jsi stejný jako já v tvých letech. Možná ještě horší. Kam se podělo tvé vzdělání?"

Na to jsem jenom zavrčel a zkusmo máchl mečem, zda mi dobře sedí v rukou. Harmbuncaj s Davidem se jen poděšeně přikrčili.

Nepotřeboval jsem latinu ani arabštinu, abych věděl, jak s nimi zatočit!

S příchodem noci mě vztek přešel a já přemýšlel, plánoval a kombinoval. Nebylo to nic platné, protože nepřítel byl uvnitř našich hradů, zákeřný a podlý. Ke všemu jsem ani nevěděl, kdo všechno k nim patří. Ráno jsem se vzbudil s čistou hlavou a lehkými údy. David s Harmbuncajem mě ustrojili do plátovaného brnění, které si otec vypůjčil od jednoho z přátel a na kterém oba pracovali celou noc, dvojručák byl vycištěný a naolejovaný.

V dalším kole turnaje, do kterého postoupila již jen třetina rytířů, souboje nekončily pádem z koně, ale pokud byl soupeř schopen, pokračovalo se pěším duelem na meče. S jakoukoliv jinou zbraní jsem byl lepší než se dřevcem, rozhodl jsem se dalšího Hockenslohta, kterého mi los přivede do cesty, nešťastnou náhodou zabít, nebo alespoň

zmrzačit. Tři je méně než čtyři.

Vyкроčil jsem na nádvoří, Harmbuncaj pozvedl prapor s erbem pánů z Žubokova, David mi nesl šaršoun. Privítalo mě ohlušující volání diváků. Okamžitě jsem si všiml, že otec i rytíř Jan jsou v brnění a ozbrojeni. Než jsem stačil zamířit k vyhrazenému místu, kde jsem měl čekat, až na mě přijde řada, přitočil se ke mně ušmudlaný kluk a vsunul mi do ruky kus pergamenu. Kovové rukavice nejsou na jemnou práci nejlepší, přikázal jsme proto Davidovi, aby svitek rozbil a přidržel mi ho před očima. Vzkaz byl stíněný.

Tvůj tupý otec tě už dozajisté varoval. Naši lidé jsou všude. Jestli se jen postavíš některému z mých synů, nebo jinak ovlivníš výsledek turnaje, donutím tě sníst vlastní koule a potom tě vlastnoručně přibiju na vrata téhle vaší zříceniny. Chci tu mladou čubku pro jednoho ze svých synů a nezastaví mě nic. Prokaž, že alespoň ty máš v hlavě trochu mozku na rozdíl od jiných rádoby šlechticů téhle všivé země. Pak přežiješ.

Fridrich Hockensloht

Ten parchant se mě bál, a chtěl mě proto zastrašit. A pokud bych se nenechal, alespoň rozzuřit, abych zaslepen vztekem udělal nějakou nepředloženost. To druhé se mu podařilo. Před očima jsem měl rudo a krev mi zběsile tepala ve spáncích. Pláty zbroje zaskřípěly, jak jsem se podvědomě postavil do bojové polohy. Jásající diváci ztichli. Mezi rytířem připraveným k boji a rytířem pochodujícím parádním krokem je stejný rozdíl jako mezi načinčaným chrtem zdobícím královskou hodovní síň a psem medvědářem dychtícím po boji a krvi. Pomalu jsem došel k pódiu, na kterém seděl otec, pán Jan a jeho dcera Rebeka. Bylo to proti etiketě, jenomže já byl syn pána hradu a oblíbenec. Mně to prošlo. Starý Fridrich obklopen svými čtyřmi fakany v plné zbroji stál jen kousek dál a pozoroval mě přimhouřenýma očima. Na dva tepy srdce jsem viděl jen rudou, ale zvládl jsem to. Poklekl jsem před pódiem, železo zaskřípělo. Sundal jsem si helmu, aby mi bylo vidět do obličejů.

"Madam, dovolíte, abych se pro tento turnaj stal vaším favoritem?" řekl jsem zvuchým dvorným hlasem, ale mé zuřivosti opanované horší já pokračovalo. "A abych obhájil vaši čest, obětoval jí krev i životy nehodných bastardů beroucí vaše jméno neprávem do úst a nechal krkavce hodovat na jejich vnitřnostech?"

Konec mého proslovu nebyl přesně podle dvorské etikety a možná nepatřil ani do úst křesťanského rytíře. Musel jsem si však nějak ulevit, protože jinak bych se na Fridricha vrhl holýma rukama, a to by nebylo nejmoudřejší.

Okamžik ticha se prodlužoval. Probdávala mě svýma uhrančivýma očima, jako by se chtěla podívat až na samotné dno mé duše. Já tam viděl jen zběsilou touhu po krvi, ale ona tam zřejmě objevila i něco jiného, protože nakonec přikývla.

"Ano," pronesla zřetelně.

Náhle byla bledá, ale ve tváři měla stále vznešený úsměv dámy. Podala mi krajkový kapesníček. Uvázal jsem si ho na pravý nárameník.

"Na počest favorita dámy začíná na levém nádvoří hostina. Všichni bez rozdílu původu jste zváni!" zaburácel otec.

Prekvapené ticho vystřídalo jásot, houf lidí okamžitě zamířil branou za jídlem a pitím. Doufal jsem, že tam jsou všichni Hockenslohtovi poskoci. Nebo alespoň většina.

Za skřipotu brnění jsem vstal a naznačil úklon hlavou. Šatek vlál jako skutečná válečná zástava. Pomalu jsem přešel k místu, kde stál starý Fridrich chráněn svými syny.

Kousal se do rtu a vztekle mě pozoroval. Myslel si, že můj plán spočíval hlavně v odlákání části jeho lidí na levé nádvoří. Omyl. Obrátil jsem se k otci.

"Doufám, že jste připraven, pane z Žubokova," křikl jsem na něho, podíval se zpět na Hockenslohta a plivl mu do tváře. Jeho synové se vymrštili jako hřebci při spatření říjné kobyly a chápali se zbraní.

"Stůjte, sakra stůjte!" snažil se je zbytečně zadržet.

"Meč!" zaburácel jsem, ale David byl pozorný a zbraň již letěla vzduchem. Chytil jsem šaršoun do obou rukou současně a postavil se do střehu. Lidé nevěděli, co se děje, někteří se stále tlačili branou na vedlejší nádvoří, jiní se začali vracet v očekávání lepší podívané.

"Mojí chlapi ke mně!" zařval Fridrich. "Zbláznil se, zabijte ho!"

Snaživý pořízek s tesákem v ruce vyrazil z boku. Přehmátl jsem ruce na jílci a zdánlivě pomalu obkroužil dlouhou čepelí okolo sebe ochranný kruh. Necvičený člověk obvykle dobře neodhadne dosah dvojručka. Pořízek skončil na zemi s otevřeným břichem. To ostatní snaživce zarazilo a rozhodli se přepustit místo čtyřem Hockenslohtům.

Oni byli něco jiného než ubohý lapka - podřezávač hrdel bezbranných kupců. Prvotřídní válečníci v nejlepší zbroji, jakou civilizovaný svět dokázal vyrobit, znali všech uskoků a způsobů boje. Proti mně stál Ruprecht s mečem a štítem, Johan s válečným kladivem, obrovitý Raol s šaršounem, který jako by z oka vypadl tomu mému, a ramenatý Fridrich mladší se štítem a válečnou sekerou s toporem opatřeným ve třetině dalším ostřím. Koutkem oka jsem zahlédl, že u brány se již bojuje. Fridrichovi lidé se snažili protlačit zpět na nádvoří, ale cestu jim blokoval můj otec s panem Janem, záda jim kryl hrabě z Delacru.

Soustředil jsem se na svůj boj. Dýchal jsem zhluboka a pomalu ustupoval, aby se mi nikdo z kvarteta zabíjáků nemohl dostat do zad. Dva se na mě vrhli současně. Ruprecht s Friedrichem. Sekerníkovi jsem vyšel vstříc, naše zbraně se s ohlušujícím třeskem střetly, ukročil jsem do boku, abych zkrátil náprah šermíře a obratem jeho ráně nastavil pancéřované rameno. Síla úderu mně téměř ochromila, ale přesto jsem se na Ruprechta navalil, přehmátl levačkou za záštitu a za pomoci páky ho těžkou hlavici jílce udeřil do hlavy z boku. Čepel jsem tak současně využil k odvrácení druhého Friedrichova seku. Ostří neskutečně rychle tasené dýky sjelo po mém břišním pancíři neškodně stranou. Byli dobří, lepší než jsem čekal. Možná lepší než já. Odsunem doleva jsem získal prostor a zaútočil polovysokým máchem. Šermíř zaváhal, mému meči se nedokázal vyhnout a musel nastavit štít. Velký kus železem pobitého dřeva se odštípl. V poslední chvíli jsem se úklonem vyhnul seku na bok šaršounem, který jsem na okamžik ztratil z očí, instinktivně se kryl

nouzovou septimou a zblokoval ostří sekery dopadající mi na záda. Ještě okamžik a dostanou mě na zem. Byli sehraní, rychlí a chytří. Jenže já byl tvrdohlavý, vztekly, nikdy jsem se nevzdával a nesnášel jsem, když si na mě kdokoli dovoloval. Zařval jsem, sekl zleva doprava, tím je trochu zpomalil, druhým sekem srazil Fridrichovu paži se štítem, bleskově obnovil útok rubem a zasáhl ho do boku. Zbroj ho zachránila před nejhorším, ale já pokračoval ve výpadu proti němu a nárazem ho povalil. Než mě stačili zatlačit zpět, stihl jsem po něm seknout a zasáhl ho do hlavy. V tu chvíli se na mě rozzuřeně vrhl Ruprecht s mečem. Úderem na štít jsem ho zbrzdil, on však tělem odblokoval můj meč a sekl shora dolů. Pokusil jsem se podklouznout pod dopadajícím ostřím, ale příliš pomalu. Rána sklouzla po helmě a zastavila se až o zoban nárameníků. Na okamžik jsem podklesl v kolenu, meč mi vyklouzl z rukou, oči se mi zalily krví.

Instinktivně jsem Ruprechta uchopil za okraj náprsníku a strhl přes sebe. Průzorem jsem přes závoj krve viděl Johana s kladivem spěchajícího z boku. Slabost mě připravila o rovnováhu, přepadl jsem doleva, v poslední chvíli jsem do cesty dopadající smrti vrhl tělo na svých ramenou. Kalený zoban kladiva pronikl hrudním plátem jako máslem a uvízl hluboko uvnitř. Johan šokovaně pozoroval umírajícího bratra. Potácivě jsem se postavil, levičkou nahmatl stilet u pasu a skočil na něho. V poslední chvíli se pokusil vyprostit zbraň z těla, ale ocel uvázla v oceli. Povalil jsem ho a trojhrbitým ostřím bodl do průzoru přilby. V boku jsem ucítil teplo a bolest. Před smrtí mě ještě dokázal poznamenat.

Uvědomil jsem si, že nade mnou stojí Raol s dvojručákem a váhá. Nevěděl, že jsem jeho bratra právě zabil. Ve fingovaném souboji tělo na tělo jsem se odkulil stranou. Nemohl zasáhnout, protože dlouhá čepel nedokáže rozlišit mezi spojencem a protivníkem. Než zpozoroval Johanovu smrt, postavil jsem se.

Ve střehu se pomalu přibližoval a hledal nejvhodnější okamžik k útoku. Jeho zbraň vrhala ve slunci mihotavé odlesky. Těžce jsem oddychoval a snažil se mrkáním vyčistit si oči od krve. Vzduch vcházející do helmy dýchacími průduchy měl kovovou příchut' a bylo ho zoufale málo. Sloupek průzoru, který měl chránit nos, se ohnul a řezal mě do levé líce. Ke každému pohybu jsem musel mobilizovat veškerou vůli, mlel jsem z posledního. Raol udeřil neskutečně rychle a téměř bez náprahu. Stačil jsem jen nastavit zesílený nárameník. Záblesk bolesti jasnější než slunce. Zavrával jsem, ocel nevydržela a ochranný plát mi spadl k nohám. Bleskově jsem se sehnul, mrštil kus zbroje Raolovi do obličeje a získaný okamžik využil ke zvednutí štítu, který ležel opodál. Meč jsem stále neměl, ale alespoň jsem se mohl lépe kryt. Poslední Hockensloht z mých nejistých pohybů vytušil, že mi docházejí síly, a začal nemilosrdně útočit. Uhýbal jsem, ustupoval, kryl se štítem. Osekával mě kousek po kousku, za chvíli jsem místo štítu držel jen středovou železnou puklici a pod brněním ze mě črčela z nesčetných sedřenin a zhmožděnin krev. Další sek šikmo shora dolů. Částečně jsem uhnul, ale přece jen jsem musel nastavit čepeli zbytek štítu, aby mě nezasáhla do ramene. Hrot meče prošel skrz, torzo v mých rukou se rozpadlo a levačka mi náhle zchromle visela podél těla. Můj konec, pochopil jsem. Raol vítězně zařval a rozpráhl se k finálnímu seku. Zbytečně moc. Hnán vztekem a touhou zabít jsem se vrhl vpřed, podklouzl pod čepelí a pravačkou ji uchopil těsně před jílcem. Současně jsem se vytočil zády k němu a zapáchal meč o vlastní rameno. Nechtěl se pustit, přeletěl prese mě jako při ramenním přehození a rozplácl se do prachu. Meč stále držel. Odrazil jsem se, dopadl mu na hlavu a vši silou dupl. Něco zapraskalo, nohy mi ujely a svalil jsem se vedle něho.

Vřava najednou utichla, pomalu jsem se postavil. Má vlastní helma byla tak poškozená, že jsem pokřiveným průzorem skoro nic neviděl, natřikrát přeražený sloupek jsem měl hluboko v nosní dírce. Sundal jsem si ji a přitom si roztrhl i zbytek nosu. Drobnosti. V hlavě mi hučelo a srdce bušilo tak rychle, že mi jeho údery splývaly v nerozlišitelný šum. Pomalým krokem se ke mně blížil otec následovaný panem Janem a hrabětem z Delacru. Zbroj měl pokrytou krví, ale šaršoun nesl nedbale položený na rameni a oči mu zářily. Vypadal v desetkrát lepší formě než já. Zbytek hockenslohtské cházky, která přežila a vzdala se, právě svazovali naši muži.

"Tak nějak sis to představoval, synu?" zeptal se s úsměvem na rtech. "Vyhovovalo ti to?"

U brány, kterou se svými společníky hájil, leželo snad třicet čtyřicet mrtvých. Typický žubokovský smysl pro humor.

"Ano, otče," potvrdil jsem s úklonou.

To jsem však neměl dělat, protože jsem málem ztratil rovnováhu. Zřejmě jsem utrpěl otřes mozku.

"Je konec," řekl jsem.

"Ne," zavrtil hlavou, "zapomínáš na chování hodné muže. Měl bys dámě vrátit její zástavu," ukázal na zplihlý šátek přilepený na mém úderu zprohýbaném ramenním pancířem. Z látky pomalu odkapávala krev, má i cizí. Neodpověděl jsem, místo toho jsem předstoupil před Rebeku a podal jí ten špinavý hadr.

"Přijměte zpět zástavu od vašeho šampióna," řekl jsem nejzvučnějším hlasem, jakého jsem byl schopen.

Po pravdě řečeno nic moc. Znělo to, jako když přestárlá kráva hladově bučí. Bez upejpání uchopila krví nasáklou látku do saténové rukavice a pozorovala mě. Byla viditelně nesvá a její pleť měla alabastrový odstín. Masakr, kterého byla svědkem, s ní pořádně otrásl.

"Šampiónovi náleží odměna," prohlásil jsem.

"A co žádáte, pane?" zeptala se odměřeně.

Kdyby to bylo možné, řekl bych, že zbledla ještě více. Šátek, který jsem jí vrátil, nervózně žmolala v prstech a vymáčkávala z něj na podlahu rubínové kapky.

Po té, co jsem se tak krvavě vyznamenal, jsem u jemné a inteligentní ženy, jakou byla ona, samozřejmě neměl šanci. A protože se vlastně turnaj nakonec neuskutečnil, ani žádný nárok. Věděl jsem, že druhou příležitost už nedostanu, i když tahle byla horší než hrát proti třem pětkám ve vrchcábech.

"Vaši ruku, paní," odpověděl jsem.

Pár lidí okolo vydechlo překvapením, do Rebečiny tváře se vrátila červeň a v očích se jí potměšile zajiskřilo.

"Nemám nic proti zasnoubení v tento nádherný den, ale možná bychom před tím mohli odklidit ta těla, je jich tu přece jen příliš mnoho a brzy přivábí mouchy," řekla.

V návalu pocitu triumfu jsem chtěl odkopnout mrtvolu jednoho z Hockenslohtů stranou, ale potom jsem si vzpomněl na svou pověst vzdělaného muže i na křesťanské zásady a trup jsem pouze překročil. Kývl jsem na Davida s

Harmbuncajem, ať starého Fridricha zavřou do hladomorny a popoženou čeled' do práce.

"Ty koule vám prominu, pane," řekl jsem poslednímu z rodu Hockenslohtů na rozloučenou.

Rebeka se na mě nechápavě podívala.

"Obchodní transakce, odpustil jsem pánovi část dluhu," vysvětlil jsem jí a ukradl si polibek. Před zasnoubením jsem na něj sice neměl právo, ale zkuste zastavit rytíře ve zbroji, zvláště pokud je to pán z Žubokova.